

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๗/๒๕๕๖

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๒/๒๕๕๖

วันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

เรื่อง นายสุเมธ ตันธนาศิริกุล (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๖ ประกอบมาตรา ๗๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๒๗๕ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นายสุเมธ ตันธนาศิริกุล (ผู้ร้อง) เคยยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ฉบับลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๖ ขอให้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า หลักเกณฑ์การจ่ายสำนวนคดีให้องค์คณะพิจารณาคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดีใหม่ของศาลปกครอง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๖ ประกอบมาตรา ๗๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๒๗๕ หรือไม่ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เนื่องจากกรณีตามคำร้องเป็นเรื่องที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ซึ่งสืบเนื่องมาจากผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลปกครองกลาง และศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาคดีใหม่ และได้มีการใช้สิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลปกครองสูงสุด

- ๒ -

ส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ซึ่งในการนี้ ไม่ปรากฏว่าศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งหรือคำพิพากษาในเรื่องดังกล่าวเป็นประการใด ผู้ร้องจึงไม่ใช่บุคคลที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว คำร้องจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำ คำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑

คดีนี้ ผู้ร้องยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๖ สรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ และผู้ร้องได้มีหนังสือติดตาม ขอรบายผลการพิจารณาคำร้องดังกล่าว รวม ๓ ครั้ง ซึ่งสำนักงานศาลปกครองได้มีหนังสือ แจ้งผู้ร้องว่า คำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ นั้น เป็นอำนาจขององค์คณะตุลาการศาลปกครองสูงสุด ที่จะพิจารณา ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ โดยศาลปกครองสูงสุด จะต้องพิจารณาคำขอดังกล่าวให้เสร็จสิ้นก่อน จึงจะพิจารณาเรื่องการส่งคำโต้แย้งของผู้ร้อง ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ต่อไป ผู้ร้องเห็นว่า การที่ ศาลปกครองสูงสุดยังไม่พิจารณาคำร้องขอให้ส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ถือได้ว่าศาลปกครองสูงสุดละเว้นไม่ส่งคำโต้แย้งของผู้ร้อง ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย กรณีจึงไม่ใช่ความผิดของผู้ร้อง ด้วยเหตุนี้ จึงถือว่าผู้ร้องไม่อาจ ใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว และมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ดังนั้น ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญมีหนังสือสอบถามศาลปกครองสูงสุด กรณีไม่ส่งคำโต้แย้ง ของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ และมีคำสั่งรับคำร้อง ของผู้ร้อง ฉบับลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๖ ไว้พิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

- ๓ -

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องนี้ผู้ร้องได้ยื่นคำขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาคดีใหม่ และคำร้องขอให้ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ซึ่งอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด และยังไม่ปรากฏว่าศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งหรือคำพิพากษาในเรื่องดังกล่าวเป็นประการใด กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ ประกอบกับกรณีเป็นเรื่องเดิมที่ศาลรัฐธรรมนูญเคยพิจารณาวินิจฉัยและมีคำสั่งไม่รับเรื่องดังกล่าวแล้ว

- ๔ -

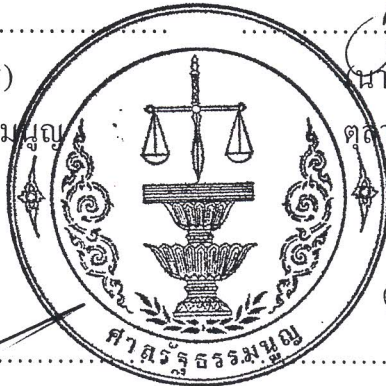
ตามคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๓/๒๕๕๖ ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณา
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๕ ส่วนคำขออื่นไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาวินิจฉัย
อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(นายจรัญ รักษิณากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล ไข่ออูร์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายซัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนรงค์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลนุพบา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ